

Hikâye

Raziye SAĞLAM

YARIM SAATE BURDA

1970 lerin ortası. Anadolu'da bir kasabanın sadece iki firmanın ofisinin bulunduğu küçük otobüs terminalinde firmalardan birinin ofisi... Ağustosun ortası. Havada yakıcı bir sıcak var. Tavanda ağır ağır dönen bir pervane olduğu için içeride hiç boş yer yok. Dışarıda ise büyük erzak çuvallarının başında bekleyenler iyice sabırsızlanmaya başlamış.

- Ağbi gel otur, yarım saate burada otobüs.

- Bu adam bir saat önce de yarım saat var diyordu otobüsün gelmesine.

- Neyse hanım hiç değilse bilet bulabildik ya yoksa iki gün sonra ancak yola çıkacaktık.

- Öyle ama bu da ek sefer, bakalım nasıl bir otobüs gelecek.

- İyidir ya nasıl olacak.

- Ağbi daha oradan çıkamadın mı? Sen benim tarif ettiğim yoldan geleydin yarım saate buradaydın. Şimdi 45 dakikada çıkamam oradan. Ne diyon di-

namit mi patlattılar. Yol mu kapandı.

- Yeğenim nerde kaldı bu araba? Yarım saat dedin; gelmeli iki saat oldu, hâlâ ne gelen var ne giden.

- Dayı sabırlı ol biraz, bak şöforlen konuşuyom, yoldaymış, geliyormuş. Gerçi yol çalış-

- Götür Ağbi çocuk sıkıntı çekmesin hatta gitmişken şu aşağıdaki camide siz de namazınızı kılın hiç acele etmeyin. İsterse yenge de gitsin sizinle. Araba gelirse biz bekletiriz.

Adam diğer çocuğunu da yanına alıp çıkarken, kadın belki araba gelir de beklemez diye yerinden ayrılmadı.

“Uzun bir uğraşından sonra çuvallar ve bavullar yerleşti. Çocuklarla birlikte, koltuk sayısının neredeyse iki katı sayıda yolcu yerine geçti ve otobüs hareket etti. Çok geçmeden diğer araba da geldi. Önceki gidenden daha eski ve küçük bir arabaydı, ama olsun, hiç değilse gelmişti.”

ması varmış dinamit patlatmışlar, ama birazdan açılır.

- Anne ben...

- N'oldu oğlum sıkıştın mı?

Çocuk acı ile kıvranarak başını “Evet” anlamında salladı. Babası çocuğun hâline dayanamayıp ayağa kalktı ve Veli'ye,

- Çocuğu tuvalete götürcem de...

O zamana kadar hiç konuşmayan Cemile:

- Kardeş, bizim yerimiz kaç numara?

Veli onlara başış yapar gibi

- Sizin yeriniz en arkada abla?

- En arka mı? Hay Allah, dördümüz de en arkada mıyız?

Ayşe,

- Aman anne sakın sesini çıkarma, bileti bulduğumuza şükür. Belki o kadar da kötü değildir.

Elinde yük olarak sadece küçük bir çanta bulunan bir kadın,

- Kardeş, dışarıda bekleyen insanların çuval çuval ne çok yükü var öyle, otobüs için tehlike arz etmiyor mu bunca ağırlık? Hâlimden oraların yabancı-sı olduğu belliydi.

- Öyle ama abla insanlar dinlemiyor ki, köyden dönerken bütün ihtiyaçlarını buradan götürmek istiyorlar.

- Aslında belli bir ağırlığın üzerinde kilerden ek ücret alsanız...

Veli ciddiye almayarak gülümserken, o zamana kadar bir köşede uyuklamakta olan yaşlı bir kadın, birden gözlerini açtı:

- Ne yapalım yani, buradan temiz temiz zahramızı tutmak varken gidip de şeherden mi alalım?

- Niye canım şehirdekiler pis mi?

- Aman işte insanımızın açgözlülüğü, sanki orada yok aynı şeyler.

- Sen kime açgözlü diyon?

O ana kadar sessiz oturanla-

rın da lafa karışmasıyla ortamda birden bir gerginlik oldu. Veli onları nasıl yatıştıracağını düşünürken dışarıda duran kardeşi tartışmayı duyup:

- Otobüs geliyor! Herkes yüklerinin başına geçsin diye bağırıldı. İnsanlar hemen tartışmayı kesip dışarıya yöneldiler. Bekleyen kalabalıkta bir hareketlenme oldu.

Veli "Sağol!" der gibi kardeşine bakarken, içeri uzun boylu, kalın siyah çerçeveli gözlüklü yaşlı bir adam girdi:

- Yeğenim bize akşama üç bilet, biraz önlerden olsun.

Oturanlardan biri, bıyık altından gülerek

- Bulursan alırsın!

Veli:

- Dayı arkadan desen yine yer yok. Döğlüsü güne kadar bütün arabalar dolu.

Dışarıda beklemekten sıkılan bir kadınla adam:

- Kardeşim, ne zaman gelecek bu araba, yarım saat dedin iki saat oldu hâlâ gelen yok, diye söylendiler.

- Geliyor abla yeni konuştum, yoldaymış. Yarım saate kadar burada inşallah.

- Bu ne bitmez yarım saatmiş. İki saatte bir yarım saat geçmedi.

- Yol çalışması varmış. Dina-mit patlamasaydı, iki saat önce buradaydı.

- Yeğenim şimdi akşama bilet yok mu diyon? Yapsaydın bir iyilik. Bak hep sizden bilet alıyoruz.

- Yok, dayı yok bilet yok. Hem ben seni hiç görmedim bizden bilet alırken.

Yaşlı adam söylenerek dışarı çıkarken, o sırada dışarıda gerçekten otobüsün sesi duyuldu. İnsanlarda eşyalarının yanına geçmek için bir hareketlenme oldu. Efe ile Ayşe ayağa kalkarak:

- Biz hemen geçip yerimize eşyalarımızı koyalım, n'olur n'olmaz.

- Tamam oğlum.

Sonu gelmeyecek gibi yığılı çuvalar yerleştirilirken, insanlar da o yoğunlukta eşyalarını karışmasın diye azami dikkat ediyorlardı. Hava çok sıcaktı, sabırlar artık sonuna gelmişti; ama nihayetinde otobüs gelmişti işte. Üç saat gecikmeli ve beklenenden küçük de olsa işte buradaydı ve birazdan yola çıkacaklardı.

Otobüse eşyalarını yerleştirmeye giden Efe ile Ayşe biraz sonra elinde eşyalarla gülerek geri döndüler. Annesi:

“Neden geri döndünüz?” diye sormadan Efe:

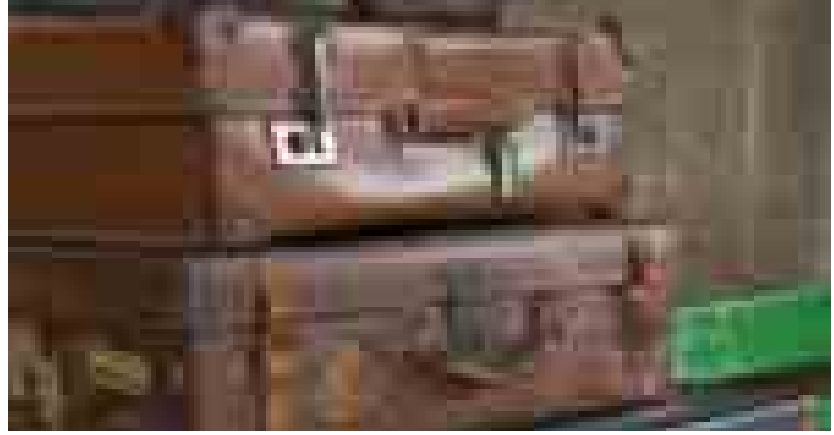
- Bizimki bu değilmiş. İçeride bunun en arkasında oturacak olan yaşlı bir amca ile az daha kavga edecektik. Ablalarını Elif:

- Boş verin ya, o kadar bekledik. Biraz daha bekleriz. Hem bizim araba bundan biraz daha iyi olur belki.

Uzun bir uğraşından sonra çuvalar ve bavullar yerleşti. Çocuklarla birlikte, koltuk sayısının neredeyse iki katı sayıda yolcu yerine geçti ve otobüs hareket etti. Çok geçmeden diğer araba da geldi. Önceki gidenen daha eski ve küçük bir arabaydı, ama olsun, hiç değilse gelmişti. Bu defa biraz daha az bir kargaşa ile insanlar ve eşyalar yerleşti ve otobüs hareket etti. Bir süre gittikten sonra Cemile ayağının altında ve sağ tarafında müthiş bir sıcaklık hissetti.

- Çocuklar gidene kadar hiç üşümicez çünkü kaloriferler ya-

Onlar durumun rahatsızlığını kendi aralarında böyle konu-

nıyor.

Elif:

- Haklısın anne çünkü bizim de kaloriferlerimiz tam gaz yanıyor.

Cemile muavinedurumunu söyledi, adam “Tamam!” anlamında başını sallayıp öne doğru gitti ve bir daha da görünmedi.

Elif:

- Bence bu adam muavin değildir. Baksana bir gitti bir daha görünmedi.

Efe:

- Bence de. Belki de adamı yoldan geçerken ensesinden yakalayıp, otobüse atmışlardır.

Ayşe:

- Belki sadece muavini değil de otobüsü de ensesinden tutup getirmişlerdir. Duymadınız mı adam yolu bulup gelene kadar kaç saat geçti.

şup gülerek azaltmaya çalışırken, ağustos sıcaklığında, otobüs kaloriferleri yanık ve arada bir dalga dalga yayılan ağır koku su ile yol alıyordu. Kimseden bir şikâyet olmamasına şaşırarak, muavini görmeyi belediler. Yazık ki iki saat sonraki mola yerine kadar göremediler. Aşağıya inip doğru muavini bulduklarında ise muavin onlara fırsat vermeden:

- Nasıl rahat mısınız, diye sorunca onlar da sıkıntılarını ve özellikle kaloriferin yanması ve sık aralıklarla otobüse yayılan kokudan bahsettiler. Adam gayet pişkin:

- Ben zaten insanların bu arabaya nasıl bindiklerine çok şaşırdım, biz uzun yol arabası değiliz ki “Haydi hazırlanın yola çıkacaksınız.” dediler neye uğradığımızı anlamadan bu yolda bulduk kendimizi.

Deyince onlar bu cevaba daha çok şaşırdılar ve anladılar ki artık ne kadar şikâyet etseler de bir faydası olmayacaktı.